

פראנק. היא אומרת שכולם אומרים שיש לה קול יפה, ושתמיד היא זוכה לתפקידים הראשיים בהצגות בית הספר. והיא אומרת הצגות עצובות. "לא ראיתי אף הצגת תיאטרון". היא מוסיפה בחיוך מבוזבז, "אין לי תקציב".

לא כל הבעלים הם אנוכיים ובלתי-מתחשבים ואינם מבינים את הדחפים האמנותיים. בעלה של דבורה לרר בת ה-22 מסכים, דחקה היא לא יודעת כל-כך לשיר, היא אומרת, אך לעומת זאת הביאה מנוולוג מתוך ששה בבונקר אחד של אשר נהרג. הנער הוא גואל אלונה, בן 17, נמצא בקיבוץ גבעתיים. גואל אלונה הוא יליד אפגניסטאן. יש לו עיניים חומות גדולות ומתרוצצות, עור שחום ושפמפס דק. הוא מספר שנדד ברגל מאפגניסטאן עד לפרס, במשך שנתיים. הוא נשמע מוזר במקצת. לפתע החל למלמל כשעיניו מתרוצצות: "אני מוכרח... אני מוכרח... לפחות פעם אחת לעלות על הבמה... אני לא יודע איך, אבל אתם תעזרו לי... אני לא יודע אם אעזוב את המשק... אני מוכרח פעם להופיע פעם אחת... אני לא יודע כל-כך טוב עברית. אני הכנתי משהו שלי... משהו מתוך הלב... אתם תעזרו לי... אני מוכרח!"

★ ★ ★

לא כדאי להתאהב

מיבחן החל. גדעון הודיע: שתהיה לך פה דממה. אף מלה. לא אפריע. ורחל

העצבנית
זיווה קולסקי (17).
וולמדיה בבית-ספר
לאחיות, היתה עצבנית, דיבורה קטנה והיסטרי
מעט. לפני שנקראה לבמה, פרצה בבכי וברחה.

„מדאה“
לבושה בגיינס כחור
ליים הדוקים וחולצת
טריקו הדוקה לא פחות, קראה רחל זיסו, מורה,
החושבת את עצמה לדוגמנית, קטע ממדיאה.

הק רוצים לשחק

„חף מפשע!“

גואל אלונה, חרק שיניים, גילגל עיניים, התפתל ופרץ בצעקה: „אני לא אשם!“ חבר גבעתיים.

ולא מוצאת את השנייה, ומה יהיה? היא עוד לא אכלה ועוד לא סידרה את הילקוט ונותרו לה 10 דקות. אני מעריכה את אומץ הלב שלה, באמת. חכו, זה טוען שזה יודע גם לשיר. וזה שר, בקול שאינו ראוי אפילו למקלחת, ברי צינות איומה את שירה של ריקה וראי לא כדאי להתאהב. וכשהיא מגיעה, בקולה הסדוק, ללבחור שלי אתמול / הן נתתי את הכל — שאלתי את עצמי מדוע לא נשארה אצלו.

★ ★ ★

תפריעי לשכנים!

יהבה זהובת-השיער עולה ובקול קטן וזמזום מדקלמת את שיר רב החובל לאלתרמן. ואמאילה מתמוגגת. תנור עותיה הן הסנסניות בתחילה, אך לאחר מכן היא מתגברת. רחל אטאס לוחשת שהיא מר תקי, וברלינסקי אומר שיש בה איזה משהו, הן, ואחר כך מבקשים ממנה שתשיר והיא שרה בסופראן קטן ומתוק את הים הוא אפור.

גדעון: „משהו יותר בקול רם, בבקשה!“
יהבה אומרת שהיא לא יכולה להיזכר בשום שיר שהיא מכירה.

האמא: „היא דחקה יודעת!“

גדעון: „גם בבית היא כל כך שקטה?“
האמא: „הן, לא! היא מפריעה לכל השכ-נים!“

גדעון: „אז תפריעי לשכנים, עכשיו. יש לך מצב רוח טוב. קיבלת בשורה טיבה. נני?“

דבורה לרר לא היתה גוראה כל-כך בקטע הדרמטי שלה. אולם היא לא השתחררה מן הניב הפולני שלה. היא אמרה שיש לה לא יכולה לשיר. היא שרה, בכל זאת. לעולם לא תנחשו מה. עננה וסוסה. איום. בלעתי רוק כאשר עלה הנער על הבמה. הוא נתן, מה שצריך היה להיות, כנראה, אטיוד. הוא קרס על ברכיו, החזיק את ידיו כאילו היו כפותות באזיקים, חשף וחרק שיניים הלבנות, גילגל עיניים מזוהרות-אמה, מילמל, התפתל, קם ופרץ בצעקה מקפיאה דם: „אני לא אשם! לא עשיתי שום דבר! האשימו אותי! למה! למה!“

מצאתי את עצמי רוצה ללכת הביתה. כוכבה צעירי היתה אחרונה, כפי שצאתה. היא שרה את החל, רחל בקול תימני סטירי אוטיפי. יש לה קול טוב, אולם אין בה כל מקוריות. היא פשוט עוד זמרת תימנית. גדעון אמר תודה. וזה כל מה שהם זר כיס לו, בעד פעימות הלב שלהם לפני הכניסה לאולם, והציפייה, כי תודה רבה פירושו, ברוב המקרים, שלום. והן עונות שלום, ונבלשות בחושי-התאווה, והן יורדות בארץ מן המפה הריקה. הצרת היא שאני רואה יותר מדי סרטים. גם הן, בעצם.

לה ש... כאשר השלוממתי שהיא עומדת ברלינסקי ברצינות: שחקן הוא שחקן בכל לסמבטיון עם מדיאה. זה החמיא לה מאוד.

ויסו, הגייגית-שאלצוראותה עולה על הן במה עם הטקסט של מדיאה. תיארת לי שמבחרה מגודלת כל-כך יצא קול חזק וגדול. היא קוראת את המנוולוג הארוך של מדיאה, כשהיא מאנפפת, וכשהיא מסי פרת שהיא עומדת לרצות את יאזון והן ילדים — זה נשמע כאילו דיברה על הליכה לקולנוע.

„בקול רם יותר“, אמר גדעון. היא משתללת. „יותר היסטרי! יותר חזק! תצעי קי, את שומעת? תצעקי! אל תתביישי!“ אז היא צועקת ומשאירה את כולנו אדיז שים. וגדעון אומר לה טוב, תודה, אנחנו נשלח לך הודעה.

רינה דריואן, זו הרחובותית שהביאה את החיבור שלה. מקריאה משהו שהיו בקושי מעבירים בפניה הילד. איך שצלילי הרדיו מעירים אותה ביד בבוקר והיא מתכרבלת בשמיכה, כי קר בחוץ, ואין לה חשק לקום ואיך שאמא שלה אומרת לה קומי חביבתי הגיעה השעה, והיא ממלמלת משהו ואמא זורקת את השמיכה והיא מתיישבת על המיטה ונלחמת עם עצמה ואיזה קול לוחש לה מה איתה, היא לא מסוכר. או היא קמה והיא הולכת לחדר-המבטיה והיא מתרחצת ואחרי-כך היא נועלת נעל אחת

בבית-הספר, כולם אמרו לקרוא את מדיאה, אמר מקום. אפילו כשהוא בא לסמבטיון

„מדיאה?“ שאלתי. ברלינסקי נפנה אלי ואמר בסבלנות: „שחקן הוא שחקן בכל מקום. אפשר לה? כיר אותו מיד, אפילו כשהוא בא לסמבטיון עם מדיאה.“ רחל העיפה בי מבט מנצח כאילו מרת: „הרי לך!“

„...נסיון על הבמה אין לי, אבל יש לי ידיעות, כי כשהייתי קטנה השתתפתי בכל מיני הצגות בבית-הספר, אתה יודע.“

„מנין לך שאת יודעת לשחק?“ „אני יודעת.“ היא קיבלה ברצינות את שאלתו של גדעון, מה תעשה אם יתברר שהיא תהיה חיונית לסמבטיון ותעמוד בפניה הברירה אראו. „אחזק על הסמינר“, אמרה. זה לא הכל. העלמה יודעת גם לצעיר. והיא אר מרת שלמה גם דוגמנות. אם זו דוגמנית, יש לכל אחת תקווה.

היה מרענן לראות אחריה את זהבה תל פוביץ. יצור חמוד, הנראית ונשמעת בדי יוק כמו מרינה ולאדי. היא בת 16, הגיעה מקריית-ביאליק יחד עם אמה. היא כל-כך מתוקה, שאפשר לכרסם אותה. ויש לה חיוך ביישני, אך היא מדברת בכשתון ומר-בה לחיך בעיניה הכחולות. לדבריה, היתה בין המועמדות לסרט אנו

רחל זיסו (ימין) עור
ברת חקירה קטנה.
מדוע היא רוצה לעלות על הבמה? היא השתתפה בכל מיני הצגות

מה את יודעת על...

צה לבנה וגרניות לבנות. אבל היא לא חשבה שהיא טיפוס שכזה:

„...אני הייתי בחוג דרמטי בבית-הספר. הכנו הצגות, אבל זה התבטל. היה לי תפקיד של ילדה... הבאתי אתי חיבור מקורי שלי. אני אקריא אותו. ושיר. לא כדאי להתאהב. שרתי אותו בכיתה... אני רוצה מאד להיות שחקנית. בתדודה של אמא שלי בחוץ-לארץ היתה שחקנית. פעם. ההורים שלי שמחים, דחקה, שתהיה להם שחקנית במשפחה... איך כל הענין התחיל? התחלתי לקרוא שבועון קולי נוע לפני ארבע שנים... זה השפיע עלי. השחקנים וכל מיני דברים, קורות חייהם, ככה... משחק וי הכל, כי אני שואפת לזה...“

אוהבת קומדיה או דרמה? „גם זה וגם זה.“ שא-לה רצינית וחשובה של ברלינסקי: „מה את מעדיפה: מחזה מקורי או ישראלי?“ „ישראלי.“ „למה?“ „כי אני אוהבת את ארץ-ישראל.“ גדולה, לא?

★ ★ ★

„אין לי תקציב“

יהריה באה האמפ מלאה מאד, נתונה במכני-סי גיינס וחולצת טריקו לבנה. היה לה שיער אדום מפזר, עיניים חומות עגולות וגבות מקושקשות בצורה גרועה. רחל זיסו, זו המורה-בעתיד, שכתבה, שהכריחו אותה לשלוח תמונות ושהציעו לה הצ-עות. היא באה לקרוא את מדיאה, לא פחות.